

VERMEERVERHAAL

VERMEERVERHAAL

fantasy en poetry

Pieterneel Vermeer

COLOFON:

Titel: VERMEERVERHAAL

ondertitel: FANTASY en POETRY

© P. Brenninkmeijer-Werners

24 JUNI 2024

Mijnbestseller.nl

dromen zijn bedrog
maar mijn dromen kwamen elke avond
terug

ik heb
die nacht gewaakt
en voorzichtig sloop ik
door de donkere gang naar voren naar de kelder
mijn man wachtte achter en ik vóór aan de straatzijde in
de gang viel ik over een persoon het was een jonge
soldaat, die in elkaar gedoken zat hij is met me mee in
de kelder gegaan kroop weg in een donker hoekje en
ging een pijpje stoppen
het was een boerenkerel uit Verweggistan
hij was de oorlog moe en had het plan opgevat om
zich gevangen te laten nemen
hij vertelde van het front en van hetgeen hij verder
meegemaakt had
buiten was het stil, maar vannacht vielen er weer
projectielen en hoorden we schieten en ontploffingen
bij een kaarslichtje hebben we de komende dag afgewacht
ik had wat eten meegenomen
en probeerde even te slapen
we waren
honds
moe

De volgende nachten werden de nachtmerries werkelijkheid. In mijn beleving werd het onhoudbaar. Herman (mijn man) en ik besloten om elke doorwaakte nacht alles wat er gebeurde op te schrijven. Het werd een HORRORBOEKJE.

Daarna begonnen we met rituelen. Wijwater, buxustakken, wierook, mantra's, en uiteindelijk verbranding!

HET HORRORBOEKJE... DAT
HIELP!

We waren hondsmoe.

‘Sogni scuro’. Donkere dromen. Geluid van water dat pletst op de putrand. Wat ik niet zie dat is er niet! Dat is er niet? Een koude windvlaag wapperde klappernootjes.

Wachten bij de balie, waar nergens een uitgang is. Er naderde een beest met enorme scharen. Het bleek een reuzenheremietkrab. Het dier zag er ellendig uit. Ik wilde het omhelzen, maar het was duidelijk zo verzwakt dat ik dacht dat het ter plekke zou overlijden. Het was aan het vervellen. Eromheen een stank van rotting en benzinelucht. Het was waarschijnlijk zojuist uit zijn schelp gekropen en veranderde langzaam in een skelet. Daarna begroef het zich in de vochtige aarde.

Bij een kaarslichtje ontdekten wij onverklaarbare schaduwen. Twee stipjes aan de horizon. Tussen kale kolommen. Onder een donker dek van wolken. We haastten ons het water uit, dankbaar dat we nog leefden. Van bovenaf gezien lijken kubuswallen op een rechthoekige of vierkante doos. Ze kunnen het formaat krijgen van een basketbal en daaraan zitten talloze lange tentakels en miljarden netelcellen! Er moest onmiddellijk medisch worden ingegrepen. Maar hoe? De kubuswal bleef eindeloos dodelijke pijltjes in onze benen pompen. Er was geen sprake van tegenstribbelen.